

Svin! Dette er dog højst uretfærdigt, for disse Individer er i Virkeligheden sindssyge. Det er altsaa ganske forkasteligt at straffe dem, for selv om de straffes, saa begynder de dog altid forfra, naar de kommer ud igen. Det eneste, der bør gøres, er, at det bør konstateres, at de er sindssyge, og saa maa man behandle dem derefter.

Til Slut maa jeg gentage, at det ikke er nok at have Asyl, men det gælder om at faa hele vor Lovgivning forandret. Naar det lykkes os, og naar vi saaledes gør alt, hvad vi igennem Straffelovgivningen kan gøre, maa vi alligevel ikke lulle os ind i den Forventning, at vi hermed paa nogen Maade skulde kunne forhindre disse Forbrydelser. Vi kan formindske dem — og maaske ikke engang dette i et saadant Omfang, som man er tilbøjelig til at tro — men ganske forhindre dem kan vi ikke.

Der er imidlertid andre Opgaver, som Samfundet har, og som ikke bør glemmes; det er hele den opdragende Virksomhed. Jeg tror, at det er af ganske overordentlig Betydning, at det indpræges den opvoksende Ungdom fra det første Øjeblik, da den unge kan forstaa det, hvad det er for modbydelige Forbrydelser, der her er Tale om, og i hvilken Grad Samfundet maa værgе sig imod ethvert Forsøg paa at bryde Samfundets Love paa dette Punkt. Overfor de normale Individer mener jeg, at det er det eneste Værgemiddel, man egentlig har; kun overfor de degenererede Forbrydere har man andre.

Det maa imidlertid herved navnlig erindres, at det er af største Vigtighed, at man ikke skal være forpligtet til at vente med at sætte dem, der har Tilbøjelighed til slige Forbrydelser, fast, indtil de har begaaet Forbrydelsen. Naar man har med farlige sindssyge at gøre, saa har man Ret til at sætte dem fast, og kan saaledes sikre Samfundet imod de Forbrydelser, de kunde begaa. Men denne samme Ret bør Samfundet have overfor Epileptikere og andre degenererede Personer, som igennem deres Optræden viser, at de er farlige. Det er ikke en Straf, de idømmes, men det er et Middel til Samfundets Sikring, til hvis Tilvejebringelse Lovgivningen bør yde sin Medvirkning.

Hvor sørgeligt det end er, kan man imidlertid ikke vente, at man skal kunne forhindre disse Forbrydelser fuldstændigt, hvad der saa end gøres fra Juristernes og fra Lovgivningens Side. Naar der ofte rettes hæftige Bebrejdelser imod os, fordi Forholdene ikke er bedre, end de er, saa kan det vel være berettiget nok, for saa vidt vor Lovgivning som bemærket virkelig lider af Mangler. Men man maa ikke tro, at det, selv om vi fik de bedst mulige Lovgivningsbestemmelser og særlig den mest ideale Straffelov, og selv om vi Jurister var de bedst mulige, hvad vi langtfra er, vilde være muligt helt at forhindre disse Forbrydelser. Det kan man simpelthen ikke.

Overretssagfører A. Munch-Petersen: Efterat de foregaaende Talere har belyst det foreliggende Spørgsmaal fra forskellige Sider, skal jeg ikke trætte For-

samlingen med en længere Udvikling, særlig da Spørgsmaalet fra juridisk Side er saa indgaaende behandlet.

Jeg ønsker kun at fastslaa som Resultat af Mødet, at der blandt Talerne har været Enighed om, at der findes visse farlige Individer, som Samfundet bør sikre sig mod paa en mere forsvarlig Maade end hidtil, og at dette bedst kan ske ved at anbringe dem i særlige Anstalter, specielt et Kriminalasyl med dertil hørende Lovgivning, og at der paa den anden Side i det Hele ikke er faldet Udtalelser, som kan anføres til Støtte for en Skærpelse af vor Straffelovgivnings Bestemmelser om Sædelighedsforbrydelser. Endelig skal jeg udtale, at D. Kv. Sf. selvfølgelig ikke mener med dette Møde eller med den Resolution, jeg straks skal oplæse, at have løst det foreliggende Problem. Det, det særlig gælder, er at vække i Befolkningen, særlig hos den opvoksende Ungdom, en Afsky for disse Forbrydelser. Det vil i det lange Løb være det bedste Værn, der kan rejses. Dernæst vilde det ogsaa være af en vis Betydning, at det kunde blive klart for Befolkningen, hvilken almindelig Samfundsfare disse Forbrydelser rummer, saaledes at den i større Omfang selv griber ind og forhindrer saadanne farlige Individer i at øve deres ødelæggende Færd.

Herefter skal jeg paa D. Kv. Sf. Vegne stille følgende Resolution, som jeg opfordrer Forsamlingen til at give sin Tilslutning.

Foranlediget ved de hyppigt forefaldne grove Sædelighedsforbrydelser opfordrer Forsamlingen paa et af Dansk Kvindesamfund afholdt offentligt Møde i København Regering og Rigsdag til snarligt at tage under alvorlig Overvejelse, hvilke Foranstaltninger det maatte være nødvendigt at træffe til Værn mod saadanne Forbrydelser. Forsamlingen tillader sig i saa Henseende særlig at henlede Opmærksomheden paa Nødvendigheden af en ændret Behandling af de saakaldte „formindsket tilregnelige“ Forbrydere og i Forbindelse dermed paa det ønskelige i, at der her i Landet oprettes Anstalter — navnlig et Kriminalasyl — til Anbringelse af saadanne Individer, hvis Indespærring er nødvendig for Samfundssikkerheden, og som ikke naturlig kan finde Optagelse i de nu bestaaende Straffe- eller Sindssygeanstalter.

Forsamlingen gav denne Resolution sin Tilslutning ved at rejse sig og ved stærke Haandklap.

De Kvindeforeninger og Kvindeorganisationer, som ønsker at give ovenstaa-